

Mitä voi olla ”evankeliumin puolustaminen ja vahvistaminen”? (Fil. 1:7)

Kreikan Filippissä (nyk. Filippi, pohjoisessa Kreikassa) ollutta seurakuntaa pidetään kaiketi ensimmäisenä kristillisenä seurakuntana Euroopassa. Paavalin kirjoituksista käy ilmi, että tämä seurakunta oli hänelle hyvin rakas. Fil.1:7 kuuluu: ”**Ja oikein onkin, että minä näin ajattelen teitä kaikkia, koska te olette minun sydämessäni, te, jotka sekä ollessani kahleissa että evankeliumia puolustaessani ja vahvistaessani olette minun kanssani armosta osalliset.**”

Apostolien teoissa kerrotaan tapahtumista Jerusalemissa, jotka johtivat Paavalin pidätykseen. Apt.21:31 mukaan ”**koko Jerusalem oli kuohuksissa**” Paavalin vierailuun liittyvien tapahtumien vuoksi. Jouduttuaan ensin vallanpitäjien eteen Israelissa hänet lopulta kuljetettiin Roomaan, koska hän oli vedonnut keisariin. Roomassa asian käsittely vei aikaa kaksi vuotta, jona aikana Paavali asui eristettynä omassa vuokra-asunnossaan. Sen mainitsee Apt 28:30.

Filippiläisille Paavali kertoo olevansa ”**kahleissa Kristuksen tähden**”. Sitä hän oli koska kaiken lähtökohta oli ollut, että hän rohkeasti puolusti evankeliumia papiston ja vallanpitäjien edessä Jerusalemissa käydessään. Se johti pidätykseen. Ihmisenä Paavali koki varmaan avuttomuutta ja ehkä pelkoakin tulevaisuutensa suhteen. Apt.23:11 luemme, kuinka Herra itse lohdutti ja vahvisti Paavalia heti pidätyksen jälkeen Jerusalemissa. Meille kerrotaan, että Jeesus antoi hänelle unessa sanan ”**...niinkuin sinä olet todistanut minusta Jerusalemissa, niin sinun pitää todistaman minusta myös Roomassa**”.

Roomassa arestissa Paavali siis kirjoitti kirjeitään ja otti vierailijoita vastaan saamatta itse poistua asunnostaan odottaessaan keisarin päätöstä. Apostolien teot päättyy sanoihin ”**ja hän julisti Jumalan valtakuntaa ja opetti Herran Jeesuksen Kristuksen tuntemista kaikella rohkeudella, kenenkään estämättä**”. Liikkumisen vapaus oli viety mutta puheen ja ihmisten tapaamisen vapautta ei tuona aikana rajoitettu. Paavalille evankeliumi ja sen puolustaminen merkitsi Herran Jeesuksen Kristuksen tuntemista, kuten esim. Fil.3:8: ”**Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisni omakseni Kristuksen**” (j9: ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella).

Paavali tunsu ja tiesi mitä evankeliumi on, mitä se tarkoittaa ja merkitsee ihmiselle. Voimme puolustaa ja vahvistaa oikealla tavalla vain sitä minkä varmasti tunnemme ja

tiedämme. Aikamme on yhä enemmän sekoittanut ja sotkenut asiat. Kristillisyyttä edustavien kirkkojen ja muiden kristillisten liikkeiden tulisi pitää esillä raamatullista suhtautumista asioihin ja painottaa Raamatun merkitystä Jumalan ilmoituksena ihmisille. Mutta nyt vaikuttaa, että nykyinen maailmassa näkyvä kristillisyyden valtavirta hämärtää evankeliumia tunnustuskunnasta riippuen monin eri tavoin. Vääristellään, väheksytään ja jopa vihataan Raamatun evankeliumia.

Kuka puolustaa ja vahvistaa evankeliumia kun ne rakenteet, jotka sen puolesta on aikanaan pystytetty, eivät sitä tee? Kristillisuus on useimmille vain yksi uskonto muiden uskontojen joukossa. Elävä henkilökohtainen usko on useimmille vieras käsite. Näemme toisaalla Raamatun suoraa kieltämistä ja toisaalla ylihengellistä ja bisnekseen perustuvaa Raamatun väärinkäyttöä. Kristillisuus aatteena ja sen rakenteet ovat kuin myrskyävä meri, jossa evankeliumi on enää pieni yksinäinen saareke, jonne vain harvat veneilijät suuntaavat turvaa hakemaan.

Evankeliumin puolustaminen kuvataan ja ymmärretään usein siten, että kristitty puolustaa raamatullista totuutta kaikkea sellaista vastaan, joka pyrkii kieltämään Raamatun ilmoituksen. Ja toki se on sitä. Mutta ennen kuin voin edes jotenkin täyttää tuota tehtävää minun pitää puolustaa tätä sanomaa myös omaa lihallista mieltäni vastaan. Minun pitää itse olla selvillä, mistä evankeliumissa

on kysymys. Paavali painotti ”**Herran Jeesuksen Kristuksen tuntemista**”. Tulee siis tuntea Jeesus ja Hänen merkityksensä. Ei niitä monia aikamme kuvauksia ja käsityksiä Hänestä, vaan Raamatun väärentämätön Kristus. Mitä paremmin tunnen Häntä, sitä paremmin voin myös puolustaa ja vahvistaa evankeliumia omassa elämässäni ja edelleen ulospäin maailmaan sen mukaan kuin Jumala suo.

Johanneksen evankeliumissa luvussa 6 kerrotaan Jeesuksen oleskelusta Galileassa ja suuria kansanjoukkoja keränneistä tapahtumista, kuten kun Herra ruokki viidellä leivällä ja kahdella kalalla tuhansia ihmisiä. Jakeessa 28 Jeesukselta kysytään: ”**Mitä meidän pitää tekemän, että me Jumalan tekoja tekisimme**”. Siis mitä pitää tehdä, jotta olisimme Jumalalle mieluisia. Jeesus vastasi kysymykseen: ”**Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt**”. Tekojen kautta Jumalaa ei miellytetä, ainoastaan Jumalan itsensä antama usko Jeesukseen, joka on Jumalan oma teko meitä varten, tarvitaan.

Kysyjät jatkoivat tivoten Herralta (j.33): ”**Minkä tunnusteon sinä sitten teet, että me näkisimme sen ja uskoisimme sinua? Minkä teon sinä teet?**” Jeesus oli juuri ruokkinut 5000 miestä (plus naiset ja lapset joita ei laskettu) viidellä leivällä ja kahdella kalalla ja heti sen perään vaaditaan lisää ihmeitä. Usko ei siis synny ihmeistä. Jeesus viittasi opetuksessaan omaan tehtäväänsä. Hänen kuolemansa olisi tunnusteko ja merkki, mutta sitä kuulijat eivät sisäistäneet. Opetuksessaan Jeesus tuo esille seikkoja, jotka saivat lopulta aikaan sen, että monet Hänen mukanaan kulkeneet jättivät Hänet. (Mm. jakeet 33, 35, 38, 44, 48, 51, 54, 56, 58...), jae 51: ”**Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti. Ja se leipä jonka minä annan, on minun lihani, maailman elämän puolesta.**” Jae 56: ”**Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, se pysyy minussa ja minä hänessä**”. Jae 58: ”**...joka tätä leipää syö, se elää iankaikkisesti**”. Jne...

Monien siihen saakka Jeesuksen opetuslapsina olleiden mielestä se oli kovaa puhetta. Juutalaisille puhe iankaikkisesta elämästä ei sinällään ollut uutta. Mutta Jeesuksen vaatimus, että pääsy sinne on vain Hänen kauttaan, oli monelle liikaa. Jakeesta 66 luumme, että ”**tämän tähden monet hänen opetuslapsistaan vetäytyivät**

pois, eivätkä enää vaeltaneet hänen kanssansa.” Varmaankin monet heistä olivat sitä mieltä, että heidän jumalasuhteensa oli kunnossa ilman Jeesustakin. Uskonnon lakia ja tekoja noudatettiin. He näkivät Jeesuksen merkittävänä opettajana ja Jumalan totuuden julistajana. Mutta nyt Hän vaati itselleen Jumalan asemaa. Tässä tilanteessa Jeesus katsoi 12 opetuslastaan ja kysyi näiltä, (j. 67): ”**Tahdotteko tekin mennä pois?**” Pietari vastasi Hänelle: ”**Herra, kenen tykö me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat**” (j.68).

Opetuslapset eivät ylistäneet Jeesuksen olemusta, puhetaitoa tai Hänen kykyään väitellä ja saada kirjanoppineet tuntemaan itsensä vähemmän oppineiksi. He eivät ihailleet Jeesuksen ”karismaattista” persoonaa ja seuranneet sitä odottaen sensaatioita ja suurkokouksia. Se mitä Jeesus puhui, mitä Hän opetti, oli merkityksellistä. Puhe Jumalasta ilman Kristusta ei ole evankeliumi. Jumalasta opitaan ja Häntä tullaan tuntemaan vain Kristuksen kautta. Kristuksen syrjäyttäminen ja väheksyminen on evankeliumille vastakkaista ja johtaa vain pois päin Jumalasta. Opetuslapset olivat tiedostaneet, että Jeesuksella oli ”**iankaikkisen elämän sanat**”. Ei ollut ketään muuta rabbia keneltä ne olisi voinut kuulla. Se oli sana Jumalalta. Matteus 7:29 tarkoittaa tämän opetuslasten kokemuksen: ”**sillä hän opetti heitä niinkuin se, jolla valta on, eikä niinkuin heidän kirjanoppineensa.**”

Saarnaaja 3:11 puhuu Jumalan luomisteosta ja sanoo meitä koskien: ”**Kaiken hän on tehnyt kauniisti aikansa, myös iankaikkisuuden hän on pannut heidän sydämeensä; mutta niin on, ettei ihminen käsitä tekoja, jotka Jumala on tehnyt, ei alkua eikä loppua.**” Ihminen ei käsitä Jumalaa eikä tavoita Hänen viisautensa ja suuruutensa syvyyksiä. Silti jokin hänen sisimmässään tiedostaa, että tämä elämä ei ole kaikki. Elämä on jotakin muuta kuin tämä lyhyt ja kivulias aika maan päällä. On ikuisuus, iankaikkisuus, täydellisyys, josta tässä elämässä saamme vain pienen aavistuksen.

Evankeliumin puolustaminen ja vahvistaminen on myös iankaikkisuuden tiedostamista. Aikamme yksi pääajatuksista on, että koska meillä on vain tämä yksi elämä, se tulee elää mahdollisimman täydesti ja kokemuksellisesti. Monen kohdalla tämä johtaa huumeisiin, vapaaseen seksiin, ym. kokemuksiin, jotka myös pitää kokea siitakin huolimatta, että ne tuhoavat ihmistä. Monet ajattelevat, että ne tuovat vaihtelua elämän tylsyyteen. Totuushan on, että elämä ei koskaan ole ns. täyttää elämää siinä mielessä, etteikö siihen sisältyisi kaikenlaista tylsyyttä, vaivaa ja vaikeutta. Ihmiselle on tarjolla monia vaihtoehtoja turruttaa hiljainen sisäinen ääni, joka muistuttaa iankaikkisuudesta.

Maanpäällinen elämä on lopulta suuri pettymys kaikille, jotka elävät vain tätä elämää varten tavoitellen jotakin kuviteltua ns. ”täyttää elämää”, joka on petosta. Varsinainen tosi elämä alkaa vasta iankaikkisuudessa. Siksi tarvitsemme elävän Jumalan iankaikkisen elämän sanoja, Jeesuksen opetusta, Raamatua sellaisena kuin se on. Pitää nöyrytyä Jumalan sanan alle. Jeesus puhuu meille Raamatun

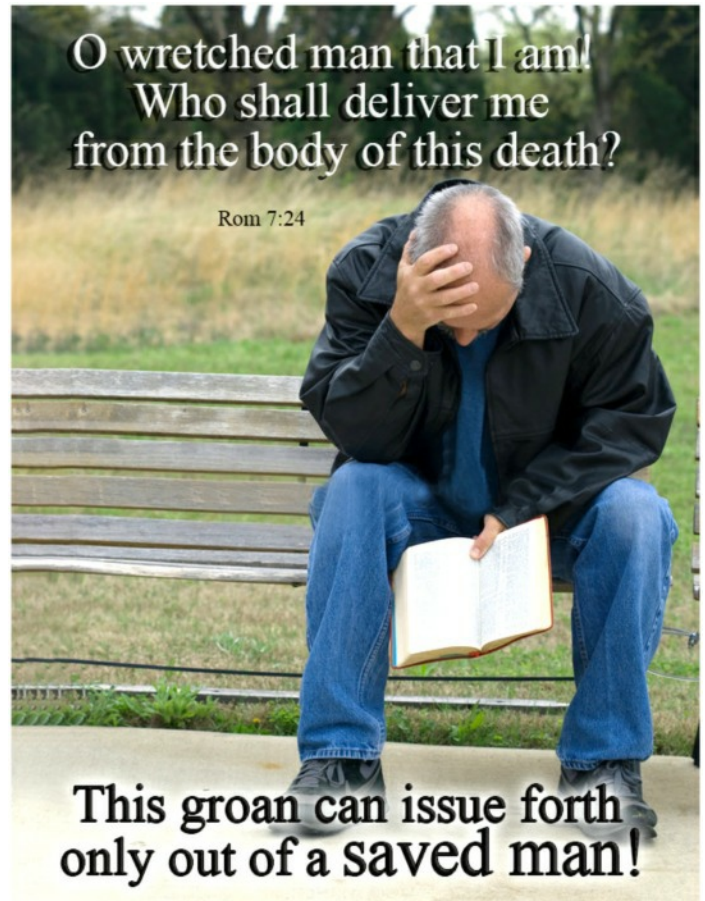

kirjoitusten kautta elävästi tänä päivänä valmistuen meitä iankaikkisuuteen.

Jotta ymmärrykseni Kristuksesta ja Hänen merkityksestään koskien osaani iankaikkisuudessa kasvaisi, raamatullisen uudestisyntymisen tulee tapahtua. Sen pitää olla pysyvä, tietoinen tila ja kestävä osa elämäni päivittäin ja hetkittäin kaikissa tilanteissa. Raamatullinen Pyhän Hengen läsnäolo on ennen muuta todistus hengessäni jossa Pyhä Henki näyttää minulle oman syntisyyteni, maailman syntisyyden Joh.16:8, Jumalan sitä kohtaavan tuomion ja vanhurskauden vaatimuksen. Paavalille tuotti jatkuvaa tuskaa tietoisuus, että hän aluksi kaikessa itseriittoisessa judaismiin noudattamisessaan oli vainonnut Messiaan seuraajia kunnes Jumala pysäytti hänet Damaskon tiellä. Kun Pyhä Henki näytti Paavalille hänen syntisyytensä, hän ei voinut muuta kuin kerta toisen jälkeen todeta Room.7:24 sanoin: ”**Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?**” Kirjeessään Timoteukselle 1:15 hän paljastaa sisäisen kokemuksensa, että hän on ”**syntisistä suurin**”.

Osa Room.5:20 jaetta kuuluu ”**missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi**”. Tässä ei perimmältään tarkoiteta ihmistä, joka inhimillisesti katsottuna on tehnyt paljon syntiä ja siten kokisi armon kaikkein syvimmin. Ei niin välttämättä tapahdu, ei tarvitse olla sarjamurhaaja, jotta voisi kokea raamatullisen totuuden synnistä ja armosta. Kyseessä ei ole kilpailu siitä, joka enimmäkseen kokisi olevansa syntinen, joka olisi inhimillisen asteikon mukaan rypenyt synnissä eniten ja siten olisi lähimpänä Jumalaa. Ilman synnintuntoa en tulisi tuntemaan Kristusta, ilman jatkuvaa oman syntisyyden kokemista en pysyisi Hänessä. Lihallisen luonnon puolesta myös uudestisyntyneet kristityt ovat kaiken aikaa suuntaamassa pois ristin ääreltä. Tarvitaan jatkuva muistutus mistä uskossa on kysymys. Oman syntisyyden jatkuva kokeminen on myös Jumalan meille jakamaa lihan kuritusta. Ilman kaikkea tätä emme kokisi Pyhän Hengen työtä Lohduttajana ja iankaikkisen Toivon antajana.

Pyhä Henki kirkastaa Kristusta ja Hänen tekoaan aina lisää ajallisen elämän edetessä. Pyhä Henki meissä saa sen aikaan ja ylläpitää sitä. Sen kautta palaamme aina uudestaan ja uudestaan ristin juurelle, Jumalan armolliseen huomaan, pidämme katseemme Kristuksessa ja toivomme on Jumalan armossa. Ihmeellinen armo koetaan lisääntyvästi ylenpalttiseksi siellä, missä syntiin suhtaudutaan vakavalla mielellä ja rehellisesti: ”**minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää...**” Room7:18. Pyhä Henki ei koskaan jätä vastaamatta tähän hätään, vaan kuten luemme Room.7:25: ”**Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta! Niin minä siis tämmöisenäni palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia.**” Eli: lihallinen ihmistemme ei mitenkään voi miellyttää Jumalaa. Itsessämme emme voi tehdä mitään pelastuksemme eteen. Pelastus on vain Jumalan armosta Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta.

Armo ei ole sellaista ”halpaa armoa”, joka mahdollistaa jatkuvan synnissä elämisen ja väärän käyttäytymisen vain koska ”Jumala on rakkaus”. Jumalan rakkauteen vetoaminen siksi, että voisi elää epärehellisyydessä harjoittaen lihan tekoja ja miellyttäen itsessä olevaa synnin luontoa, saa tuomionsa Jumalalta. Kukaan ihminen ei ole vapaa synnin kiusauksista ja sen vaikutuksista, ei kristittykään. Kristityn hengessä syntyy kiitos Jumalalle siitä, että vaikka hän nyt näkee ja tuntee vajavaisuutensa, hän tietää myös, että Kristuksen kautta hänellä on avoin tie Isän eteen ja jatkuvaan syntisyyden anteeksisaamiseen. Tämä oman syntisyyden sisäinen kokeminen, eli synnintunto ei ole sama asia kuin synnin tekeminen ja synnin hyväksyminen. On kristittyjä, jotka lähes automaattisesti käsittävät armosta puhumisen puolustavan synnin tekemistä. Näinhän asia ei nimenomaan ole.

Ilman synnin todellisuuden itsessä tiedostamista ja tunnustamista armon merkitystä ei käsitä. Synnistä puhuminen ja sen merkityksen mainitseminen ei ole suosittua tässä ajassa. Ihmisiä ei saa leimata syntisiksi. Synnin tuomiosta ei saisi puhua. Jokin aika sitten Yhdysvalloissa myytiin paljon tunnetun uusevangelisen pastorin Rob Bellin bestseller kirjaa Love Wins (Rakkaus voittaa), jossa kadotusta ei enää ole ja kaikki pelastuvat. Aikamme suosittu kristillisuus on usein vain humaania rakkaudenjulistusta tai intiimiä sielullista Kristukseen rakastumista. Jumalan rakkaus halutaan vetää ihmisen tasolle ja kuvata sielun ja ruumiin kokemuksilla. Mutta tällä tavoin koko käsite Jumalan rakkaudesta häivytetään

ja jopa häväistään. Jumalan rakkaus on paljon enemmän kuin ihmisen käsitys inhimillisestä rakkaudesta.

Uskonpuhdistaja Luther totesi ilmeisesti omaa lihallisuuttaan tuskailevalle Melanchthonille, että: ”Jumala ei pelasta ihmisiä, jotka vain kuvittelevat olevansa syntisiä”. Ihmisellä on kiusaus kuvitella olevansa edes jotenkin hyvä ja itsessään Jumalalle hyväksyttävä. Myös väärä omantunnonarkuus, joka altistaa Saatanan syytöksille ja johtaa epäterveeseen omassa huonoudessa rypemiseen ilman Kristuksen tekoon vetoamista ei meitä auta. Syntisyyden kokemisen kautta Pyhä Henki opettaa meitä siirtämään huomion itsestämme Kristukseen, myös silloin kun omatuntonne meitä syyttää. Meidän on mahdotonta keltvata itsessämme Jumalalle. Siihen tarvitaan toinen, siihen tarvitaan Kristus meidän edestämme.

totuuden esillä pitämistä. Kristus kuoli ristillä syntisyyteni sovittaen. Sen rehellinen tiedostaminen ja tunnustaminen Jumalan edessä riittää. Armo on ehdotonta ja pelastus iankaikkiseen elämään kuuluu jokaiselle, joka rehellisesti kohtaa oman mahdottomuutensa keltvata itsessään, omin suorituksin, Jumalalle.

Evankeliumin puolustaminen ja vahvistaminen merkitsee:
-Kristuksen ja Hänen merkityksensä tuntemista,
-iankaikkisuuden tiedostamista,
-synnin todellisuuden tunnustamista itsessä, muissa ihmisissä ja maailmassa,
-armon omakohtaista vastaanottamista.

Jos nämä asiat ovat meille selvillä niin olemme valmiit, kuten 1.Piet.3:15 sanoo: ”**vaan pyhittäkää Herra Kristus sydämissänne ja olkaa aina valmiit vastaamaan jokaiselle, joka teiltä kysyy sen toivon perustusta, joka teissä on...**”

Juhani Aitomaa

Palaamme vielä otsikon jakeeseen Fil.1:7 ja sen loppuosaan ”**evankeliumia puolustaessani ja vahvistaessani olette minun kanssani armosta osalliset**”. Tässä yhteydessä Paavali ottaa esille sanan ”armo”. Hän ei ala jakaa ohjeita, kuinka toimia ja mitä tehdä jotta evankeliumi leviäisi: tehkää näin, toimikaa näin, suunnitelkaa missio, kerätkää rahaa ja vielä lisää rahaa ja aloittakaa herätys... Vain yksinkertainen viittaus osallisuudesta armoon. Jotta voimme Jumalan voimassa puolustaa ja vahvistaa evankeliumia itsellemme ja muille, pitää tiedostaa mistä armosta on kyse. Armo on jotakin, jota ei ansaita. Se on ehdotonta armoa, hyväksyntää ja laupeutta sellaiselle, joka ei sitä ole mitenkään ansainnut. Ei edes suurellisella kristillisellä toiminnalla. Tätä seikkaa Pyhä Henki tekee meille tietäväksi koko kristityn elämämme ajan, vaikka tavallinen lihallinen mieli ei sitä hyväksy.

Uskon, että tämä sisäinen kokemus tarvitaan, jotta ymmärtäisimme evankeliumin ja osaisimme sitä puolustaa. Vain oman heikkouden kokemisen kautta voin kohdata toisen ihmisen samalta tasolta. Emme esiinny hurskaampina ja parempina, vaan syntisinä, jotka ovat saaneet armon, joka kuuluu kaikille. Ainoa todellinen hyvä on Jumalan armo Kristuksessa. 2.Kor.5:19:”**Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa.**” Evankeliumin puolustaminen ja vahvistaminen on tämän